

'Από ξέω ίδωμένος

Γνωρίζομε - μέχρι κορεσμοῦ, πού μέ τόν κατρό ὁδηγεῖ στόν παραμερισμό αὐτῆς τῆς γνώσης - τούς δυνάστες στή σημερινή 'Ελλάδα, τούς κομπασμούς καὶ τά μέτρα τους για ἀνομία, για διωγμούς καὶ πιθανῶς, ἃν οἱ σφετεριστές κρατήσουν ἀρκετό χρόνο, για ἔξδντωση τοῦ πνεύματος στή σημερινή 'Ελλάδα. "Ο, τι κάνομε ἐναντίον τους εἶναι λίγο, σχεδόν τίποτε. Νά διαβάσομε ποιήματα τῶν ἑξόριστων; Διστάζομε. Τέ μποροῦν νά κάνουν ποιήματα ἐνάντια στό στρατό; Φαίνεται γελοῖο, τουλάχιστο ἄσκοπο.

'Ο συντάκτης αὐτῶν τῶν ποιημάτων, ὁ ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΙΤΣΟΣ, εἶναι ἔνας ἀπό τίς πολλές χιλιάδες, πού ἔξορίστηκαν στή Γιάρο καὶ λέρο, καταδικασμένος σέ σιωπή ἀκόμη καὶ τώρα, πού βαριά ἄρρωστος βρίσκεται φυλακισμένος στήν 'Αθήνα: - ἔνας ἀνάμεσα σέ πολλές χιλιάδες, πού δέν ξέρομε τά ὄνόματά τους, καὶ τό ὅτι εἶναι ἔνας ἑξαύρετος ποιητής, δέν εἶναι, ἔτσι νομίζω, τό πρῶτο πού βαραίνει: ἡ ἀδικία εἶναι ἀδικία, ἀνεξάρτητα ἀπό τό χάρισμα τοῦ ἑξόριστου. 'Αλλά ἔνας ποιητής, ἀντίθετα πρός τίς πολλές χιλιάδες, πού τούς μεταχειρίζονται σάν ἐγκληματίες, ἔχει ἀφῆσει τυπωμένο πίσω του, τέ πνεῦμα εἶναι. 'Εξάλλου ξέρομε, ὅτι δέν ὑπάρχουν ἑξόριστοι μόνο στή σημερινή 'Ελλάδα' θυμόμαστε ἐπίσης τόν Σολσενίζυν κι ἄλλους. Ζητοῦμε μέν τήν ἀπελευθέρωσή τους, ἀλλά ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ ἀτόμου τους δέ θά σήμαινε τίποτε, ἐνδσω παραμένουν ὑποδουλωμένοι ὅλοι οἱ ἄλλοι, πού δέν τούς γνωρίζομε. 'Επειδή ἀκριβῶς εἶναι ποιητές, δέν πρόκειται για τό ἄτομο τους. Εἶναι μάρτυρες αὐτῆς τῆς κατάστασης. Τό ξέρουν οἱ δυνάστες, αὐτό φοβοῦνται ἐκεῖνοι πού κατέχουν κάθε ἔξουσία, ἡ τουλάχιστον αὐτό τούς ἐνοχλεῖ' διαφορετικά, ἄνθρωποι, ὅπως ὁ Γιάννης Ρίτσος, δέ θά ήταν στή φυλακή. Γιατί ἀραγε; Δέν πιστεύω ὅτι γκρεμίζονται ἀπό ποιήματα δυνάστες, πού βρίσκονται κάτω ἀπό τήν προστασία τοῦ ^{6ού} 'Αμερικάνικου στόλου. 'Αλλά παρ' ὅλ' αὐτά τούς ἐνοχλεῖ: ὅσο διαβάζομε αὐτά τά ποιήματα καὶ γνωρίζομε τό Πνεῦμα καὶ τόν Νοῦ, πού καταδιώκεται στή σημερινή 'Ελλάδα, τόσο ἀναγνωρίζομε τήν "Ανοια, πού κατέχει τή δύναμη στή σημερινή 'Ελλάδα κι ὅχι μόνο ἐκεῖ.

Τέ μαρτυροῦν αὐτά τά ποιήματα;

'Ανάμεσα σ' ἄλλα πείνα, ἄλλα καὶ ἄνοιξη' καὶ ὑποταγή, τή σιωπή τῆς ἐλπίδας, ὕστερα πάλι ἀγάπη" πεθαμένους "μόνους μέσα στή λιακάδα". Σ' ἔνα ποίημα γράφει: "καὶ τά σκυλιά μας κάνουν πώς κοιτῶν ἄλλοῦ ὅταν περνοῦν χωροφυλάκοι". "Ενας γελωτοποιός λέει: "λεύτερος, λεύτερος ... Λιθοβολῆστε με, κάντε ὅ,τι θέλετε" φέματα δέ μπορῶ νά πῶ". Κάνει ἐντύπωση, πόσο συχνά γίνεται λόγος γιά κλειδιά: "Κοίταξε πίσω του καχύποπτα κ' ἔχωσε τό κλειδί στήν τσέπη του. Σ' αὐτή τή στάση τόν συλλάβανε. Μήνες τόν ταλαιπώρησαν. "Ωσπου, ἔνα βράδι, ὁμολόγησε (κι αύτό ἀποδείχτηκε) πώς τό κλειδί καὶ τό σπέτι εἶταν δικά του. Κ' ἔτσι, παρ' ὅλη τήν ἀθώωσή του, γιά ὅλους ἔμεινε ὑποπτος". Δέν εἶναι είδυλλιακό νά 'σαι ἄνθρωπος, ἄλλα πάντα μεγαλόπρεπο σέ "ἄσημες λεπτομέρειες", ὅπως τιτλοφορεῖται ἔνα ποίημα.

"Μαρτυρίες", ἔτσι ὄνομάζεται μιά ποιητική συλλογή τοῦ 1966· δέν εἶναι μαρτυρίες ἐνός ἀτόμου μονάχα, ἄλλας ἐνός λαοῦ σ' ἔναν τόπο, πού εἶναι ἀρχαϊκός, ἄλλας δίχως θεούς. Μόχθος πάνω σέ ἄκαρπη γῆ, κάψα, φτώχεια, θάλασσα, φῶς, ἔνα ἄσπρο καὶ πολύ σκληρό φῶς πού κάνει τόσο ἀνάγλυφη ὅλη τήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη, ὁμορφιά, ἀνάγκη χωρίς ἐλπίδα, ὅλ' αὐτά δέν εἶναι τοπικό χρῶμα, ἀκόμη κι ὅταν μιλᾶ ἔνας Φαράς, ἔνας πεταλωτής, ἔνας χοιροβοσκός, ἔνας ἀγωγιάτης μέ κάρο, μιά χωριατοπούλα: ""Ετσι, λοιπόν, εἶναι ὕστερα κι ἀπό μιά νύχτα ἀγάπης; "Οταν γύρισα ἀπ' τή θάλασσα εἶδα βαλμένα τά κομμάτια τοῦ καρποῦ πάνω στό πέτρινο πεζούλι κ' οἱ σπόροι λάμπανε στόν ήλιο, ἀπλωμένοι ταχτικά σέ μιάν ἐφημερίδα". Δέν εἶναι διακηρύξεις τῆς ἀνταρσίας, ἀπλά καὶ μόνο μαρτυρίες γιά τό πῶς ζοῦν οἱ "Ανθρώποι - Εἶναι κρῖμα γιά τούς 'Ανθρώπους.

'Ακόμη κι ὁ ἀναγνώστης, πού (ὅπως ἐγώ) μπορεῖ νά διαβάσει αὐτά τά ποιήματα μόνο σέ μετάφραση, εἶναι σέ θέση νά καταλάβει τουλάχιστο τήν ἀτμόσφαιρά τους, μιά ἀτμόσφαιρα 'Ανθρωπιάς" κανένα ἀπ' αὐτά τά ποιήματα (καὶ πολύ λιγότερο τό σύνολό τους) δέν εἶναι τέτοιο, πού νά μή ξεμασκαρεύει μπροστά σ' ὅλον τόν κόσμο τήν 'Εξουσία, πού ἔξορίζει αὐτή τή φωνή, σά μιά Δύναμη ἐνάντια στούς 'Ανθρώπους, ἐνάντια στόν ἕδιο της τό λαό, ἐνάντια στήν ἔννοια τής Ζωῆς πάνω σ' αὐτήν τή Γῆ.

Max Frisch

'Οκτώβρης 1968